

Universiteit
Leiden
The Netherlands

The savage as living ghost: representations of Native Americans and scholarly failures to dismantle the notion of the savage

Chen, C.

Citation

Chen, C. (2017, March 21). *The savage as living ghost: representations of Native Americans and scholarly failures to dismantle the notion of the savage*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/47360>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/47360>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/47360> holds various files of this Leiden University dissertation

Author: Chen, C.

Title: The savage as living ghost: representations of Native Americans and scholarly failures to dismantle the notion of the savage

Issue Date: 2017-03-21

Samenvatting

The Savage as Living Ghost gaat over vier gevallen van academisch niet geslaagde pogingen om het begrip van de wilde [savage] in het westerse discours te ontmantelen. Deze academische pogingen zijn, grofweg, de structuralistische, de poststructuralistische, de postkoloniale of multiculturalistische, en de dekoloniale. Dit onderzoek beschouwt deze vier academische benaderingen door ze tegenover close-readings van literaire werken of films te stellen waarin het begrip van de wilde wordt gekoppeld aan, of geassocieerd met de Noord-Amerikaanse 'native Americans', in de Nederland traditie beter bekend als 'indianen'.

Aangezien Indianen al sinds de Europese verovering van Amerika de paradigmatische figuur van de wilde zijn, richt dit onderzoek zich vooral op de wijze waarop het Westen Indianen heeft geconstrueerd als wilden. In het westerse discours komen de termen 'wilde' en 'beschaafde' vrij vaak voor in politieke speeches, de media, academische werken, en dagelijkse gesprekken. Dit onderzoek kijkt kritisch naar de retoriek van de beschaving die Indianen als wilden en Europeanen als beschaafden aanduidt, en traceert hoe het begrip van de wilde dient als een morele en culturele term om een hiërarchie te vestigen tussen Indianen en Europeanen. Het bestuderen van dit proces van 'othering' onthult de donkere zijde van de Europese moderniteit.

Als tegenhangers van beschaving worden termen als 'wilde' en 'barbaar' vaak door elkaar gebruikt. De betekenissen van deze termen worden even zo vaak voor lief genomen en de opvatting bestaat nog altijd dat ze twee eerdere fases in de maatschappelijke ontwikkeling van de menselijke evolutionaire koers richting beschaving aanduiden, in zowel de Westerse als, bijvoorbeeld, de Chinese context. In plaats van het versterken van de hiërarchische relatie tussen de wilde, de barbaar, en de beschaafde, betoog ik dat de academische pogingen om ze uit hun gebruikelijke context los te weken bij kunnen dragen aan het onthullen van het kritisch potentieel van deze traditionele concepten en ons als gids kunnen dienen om het concept van de wilde anders te denken en in andere termen dan die waarin ze wordt gevangen in een tegenstelling.

Als een veranderlijke, onbestendige, en onvoorspelbare figuur in de Westerse verbeelding kan de wilde zowel beangstigen als fascineren. Ze kan ofwel gewelddadig, brutaal, en woest zijn, zoals de troep van de niet-nobeles wilde suggereert, of humaan, zachtaardig, en onschuldig, volgens de troep van de nobeles wilde. Dubbelzinnigheden in het gebruik van de term maken het tot zowel een enigma als een bedreiging, en hebben intense verkenningen voortgebracht van haar kracht en potentieel in Westerse literatuur en theorie. In dit onderzoek betoog ik dat het onmogelijk is gebleken om de notie van de wilde uit te roeien, daar deze steeds terugkeert en zichzelf opdringt waar ze verschijnt.

In dit onderzoek beweer ik dat de notie van de wilde het dominante beschavingsdiscours, in zijn vele verschijningsvormen, zowel kan versterken als verstoren. Uitgaande van de aanvankelijke hypothese dat het onmogelijk kan zijn om de notie van de wilde in het Westerse discours uit te roeien stelt dit onderzoek als centrale

vraag hoe vier zeer invloedrijke filosofische en methodologische benaderingen gepoogd hebben de Eurocentrische notie van de wilde te ontmantelen, hoe deze pogingen achtereenvolgens tot elkaar hebben geleid, en waarom ze ook nu nog altijd onsuccesvol blijken. Meer specifiek zijn mijn onderzoeksvragen: wat onderbouwt de structuralistische, de poststructuralistische, de postkoloniale of multiculturalistische, en, meer recentelijk, de dekoloniale poging de hiërarchische tegenstelling tussen de beschaafde en de wilde te bevragen en te ontwrichten en de Eurocentrische connotaties en implicaties van de notie van de wilde af te schaffen? Hoe leidden deze pogingen tot elkaar en waarin verschillen ze? Waarom is dit door een tegenstelling bestaande concept van de wilde zo volhardend in het westerse discours? Functioneert het begrip alleen in rigide schematische tegenstellingen, of kan het ons ook helpen andere manieren van omgaan met Indianen te verbeelden, ons open te stellen voor hun andere wereldbeelden en om te gaan met de gewelddadige geschiedenis van hun kolonisatie, zonder deze uit te wissen?

Om deze vragen te kunnen beantwoorden wend ik me tot literatuur en film, die als lakmoesproef fungeren voor de bovenstaande benaderingen. Romans en films helpen me in het ontfutselen van de implicaties, onderlinge verbanden, en, uiteindelijk, het falen van de bovengenoemde academische pogingen de 'wilde' te ontmantelen. Mijn argument krijgt gestalte door close readings die de vorm aannemen van een dialoog tussen theoretische teksten die een voorbeeld zijn van de bovenstaande academische benaderingen en literaire en cinematografische teksten—vier culturele objecten waarin Indianen als 'wilden' verschijnen zowel impliciet als expliciet. Deze romans en films, die zich plaatsen in de twintigste en eenentwintigste eeuw, zijn *Lord of the Flies* (1954) van William Golding, *Brave New World* (1932) van Aldous Huxley, *Inglourious Basterds* (2009) van regisseur Quentin Tarantino, en *The Revenant* (2015), geregisseerd door Alejandro G. Iñárritu. Dit onderzoek brengt literatuur en film, het tekstuele en het visuele, bijeen. Wat alle objecten verenigt is een kritische representatie van Indianen als wilden. Alhoewel Indianen alleen als personages verschijnen in *Brave New World* en *The Revenant*, kunnen we ook in *Lord of the Flies* en in *Inglourious Basterds* zien hoe Indianen als wilden functioneren in de Westerse verbeelding.

Elk hoofdstuk introduceert een andere benadering voor het los wrikken van de figuur van de wilde uit zijn gebruikelijke context. Met andere woorden, elk hoofdstuk behandelt (1) een kunstwerk dat een ander aspect van de Indiaan als wilde thematiseert, en (2) een theoretisch werk dat poogt voorbij te gaan aan de gebruikelijke notie van de wilde. Door de wrijving tussen theorie en kunst kunnen we inzicht krijgen in de grenzen van de theoretische werken en het kritische potentieel van de kunstwerken.

In **hoofdstuk één** bespreek ik de structuralistische poging de tegenstelling in het begrip van de wilde uit te roeien door Goldings *Lord of the Flies* en Claude Lévi-Strauss' *The Savage Mind* samen te nemen. In *The Savage Mind* betoogt Lévi-Strauss dat het wilde denken niet inferieur is aan het moderne denken, maar wel het substraat ervan vormt. Alhoewel de wijze waarop Lévi-Strauss mythische kennis en moderne wetenschap behandelt gezien kan worden als onderdeel van de structuralistische poging te breken met de hiërarchische tegenstelling tussen beschaving en het wilde, relateer ik het falen van deze poging aan structuralistische effecten – in het bijzonder de *vraisemblance* –

zoals besproken door Jonathan Culler. We kunnen zien hoe verschillende niveaus van *vraisemblance* doorwerken in *Lord of the Flies*. In dit hoofdstuk bespreek ik ook hoe de gebruikelijke tropen die betrekking hebben op de wilde, zoals de nobele wilde, de verachtelijke wilde, en de dierlijke wilde, in de roman worden gerepresenteerd. In mijn verkenning van deze tropen focus ik vooral op de rol van de oudere jongens in de roman, die de dubbelrol lijken te spelen van zowel verachtelijke wilden als kolonisten. De gelijktijdigheid van het wilde en de beschaving, zoals die in de roman plaatsvindt, verdrijft de wilde van haar gebruikelijke positionering als een figuur die van ver komt, zowel van een ver oord als uit een ver verleden. Ik betoog, echter, dat de structuralistische poging de wilde als gelijktijdig en gelijkwaardig aan de beschaafde te positioneren de tegenstelling tussen de beschaafde en de wilde weliswaar kan herkaderen, maar deze niet ongedaan kan maken: zowel de theoreticus, Lévi-Strauss, als de romancier, Golding, werken als 'bricoleurs' en kunnen niet voorbijgaan aan de gebruikelijke context die ze proberen te ontregelen. Deze dialoog tussen theoretische teksten en de roman leidt tot de idee van een 'verschil van binnen' die me tot de poststructuralistische poging brengt voorbij te gaan aan de in een tegenstelling bestaande concept van de wilde.

In **hoofdstuk twee** introduceer ik de poststructuralistische poging de tegenstelling in het concept van de wilde weg te werken door Huxley's *Brave New World* in te duiken, die gelezen kan worden als satirisch in de literaire zin, en als Satire in de betekenis die Hayden White daaraan toeschrijft wanneer hij betoogt dat Satire een vorm van geschiedschrijving biedt waarin mensen opgesloten blijven in en begrensd worden door de wereld. Alhoewel de poststructuralisten trachten weg te bewegen van de binaire tegenstelling van het wilde en de beschaving door de notie van 'verschil van binnen' te benadrukken, kunnen zij er niet aan ontsnappen, daar de poststructuralistische kritiek juist hangt op de tegenstelling die het probeert te doorbreken. Zij blijft in de wereld die al bestaat. Door te beargumenteren dat deconstructie ook generiek satirisch is van aard traceer ik hoe deze benadering, net als de hoofdpersonage John the Savage in de roman, gevangen blijft in het Eurocentrische discours. Dit is ook de reden dat het onmogelijk is om de notie van de wilde uit te roeien door middel van deconstructie. Dit falen brengt mij tot de postkoloniale of multiculturalistische poging voorbij te gaan aan de notie van de wilde door een versterking van verwrongen en verborgen stemmen.

In **hoofdstuk drie** introduceer ik de volgende poging de notie van de wilde uit te roeien, namelijk het ontmantelen van de tegenstelling waarin de wilde bestaat door het pluraliseren van deze notie. In dit hoofdstuk ligt de focus op het werk van de postkoloniale denkers Ella Shohat en Robert Stam. In hun werk stellen de auteurs het idee voor de verborgen en verdraaide stemmen van andere te versterken, zodat een veelvoud aan stemmen gehoord kan worden in plaats van slechts één dominante stem. Anders dan in de twee voorgaande hoofdstukken, waarin literaire teksten bestudeerd worden, richt dit hoofdstuk zich op de representatie van Indianen als wilden door de analyse van de film *Inglourious Basterds*. Als postmodern kunstwerk brengt de film verschillende geschiedenissen samen door middel van de parodie. Door deze verschillende geschiedenissen te versterken worden ook stereotypische representaties van Indianen zichtbaar. Echter, al worden deze stereotypische representaties

geparodieerd en bekritiseerd, ze vernieuwen zich ook steeds door herhaling. Dit zou een reden kunnen zijn voor de onmogelijkheid de notie van de wilde uit te roeien door middel van het pluralisme.

In voorgaande hoofdstukken werd de Indiaan als wilde steeds verbeeld uit een Eurocentrisch perspectief. **Hoofdstuk vier** richt zich tot het heden en tot visuele representaties van Indianen, met als casus de film *The Revenant*. Hier introduceer ik ideeën van dekoloniale denkers die betogen dat kolonialiteit en moderniteit twee kanten zijn van dezelfde medaille. De dekoloniale benadering bestaat in het verveelvoudigen van stemmen in plaats van het pluraliseren van stemmen, en zoekt een manier van wegbreken van Eurocentrische perspectieven door het vestigen van alternatieve wijzen van begrijpen en kennen. De representaties van Indianen in de film bevragen de binaire tegenstelling tussen ‘wilde’ Indianen en ‘beschaafde’ Europese kolonisten, tussen ‘goede’ en ‘slechte’ Indianen, en suggereren tegelijkertijd alternatieve manieren van kennen en begrijpen. Door de dekoloniale perspectieven te testen in mijn analyse van de film laat ik zien dat de kritiek die de film uit op de koloniale redeneerwijze niet stop bij het ongedaan maken van de tegenstelling wild/beschaafd. De film projecteert Eurocentrische wijze van kennen naast alternatieve wereldbeelden en conceptualisering van de relatie van zelf en ander. In het bijzonder focus ik op wat ik ‘dekoloniale momenten’ noem, die tonen hoe de film zich ontkoppelt van Eurocentrische perspectieven en van de rol van de wilde daarin. Toch is dit proces van ‘ontkoppelen’ nooit voltooid, daar de figuur van de wilde volhardt op spookachtige wijze, volgens de logica van Derrida’s ‘hauntology’. Geesten van wilden zijn in de film niet alleen conceptuele metaforen voor de onvoltooide doorwerking van het kolonialisme in het heden, maar ze zijn ook delen van de werkelijkheid – in overeenstemming met de overtuigingen die gedeeld worden door Indiaanse maatschappijen – die een veelvoud aan geschiedenissen en perspectieven belichamen.

In mijn **conclusie** betoog ik dat de wilde, als levende geest, het Westerse discours op spookachtige wijze blijft achtervolgen. Als levende geest is het spookachtige effect van de wilde die blijft achtervolgen zo sterk dat het onmogelijk is geworden deze uit te roeien. Toch stel ik voor de geestachtige status van Indianen, de dwalende aanwezigheid van hun verleden, als ook hun materiële werkelijkheid in de wereld van vandaag, en de verschillende wereldbeelden die ze introduceren, te onderzoeken. Dit komt neer op een praktijk van leren met geesten te leven in plaats van ze te ontkennen of te proberen ze te overwinnen.